

за малко време, та минава повече за самоукъ. Славейковъ билъ много любознателенъ: каквато книга и да му попаднала на ржка, не я изпускалъ, докато я не прочете.

Когато билъ момче на 16 години, условилъ се учителъ въ Търново. Но не стоялъ тамъ дълго време, защото извадилъ пѣсень на двама гръцки владици, зарадъ която го затворили въ курника на митрополията. Въ тая пѣсень, която е и първо книжовно произведение на Славейкова, той ето какъ подиграва гръцкитѣ владици:

Прославило се Търново
Съ Панарета делия,
Делия, дели-башия,
Лудия гръцки владика.
Като гидия ходѣше,
Враня си коня яздѣше,
Окаченъ топузъ носѣше,
Селата обикаляше,
Сѣкакъ народа дерѣше,
И грѣшни пари берѣше:
Поповетѣ си яздѣше,
Груби имъ думи думаше:
„Де гиди старци, магарци!“
А кметоветѣ псуваше,
Псуваше и ги биеше,
Калпацитѣ имъ хвъргаше,
На тулуми ги правѣше.

Когато стоялъ затворенъ въ курника, единъ слуга, българинъ, му донесълъ отъ състрадание ястие и на тръгване изрекълъ троснато: „да било мирно седяло, не било чудо видяло“. Тия мждри и така стройно наредени думи, подсетили Славейкова да събира народни пословици, гатанки, приказки, пѣсни и др.